

# CEA MAI BUNĂ UTILIZARE a coloniei de albine

## STUPĂRITUL PASTORAL

ILIODOR RUSSU  
Membru ANEVAR

Activitatea de apicultor am învățat-o de la părinții mei, pe când eram elev la școala elementară, mai întâi ca ajutor, apoi, după puțină practică, ca apicultor.

Am debutat în profesia de evaluator după ce am absolvit cursurile ASE București, în anul 1972 și am urmat cursul organizat de ANEVAR pentru formare, în anul 1994. Dețin specializările EI și EPI. Iar în anul 1996 am ocupat funcția de șef birou ANEVAR pentru județul Neamț.

După absolvirea facultății, m-am angajat la Combinatul de Îngrășăminte Chimice din Piatra Neamț și am moștenit stupina de la părinți.

Am identificat unele asemănări între cele două activități pe care le practic:

- Ambele încep cu un studiu: albinele studiază sursa de cules, ajutate fiind de adierea aerului care le indică cea mai bună sursă, iar activitatea de evaluare presupune studiul pieței.

- Cea mai bună utilizare a surselor de cules, sau cea mai bună productivitate a acestora îl determină pe apicultor să analizeze modul de stupărit: sedentar sau pastoral, în activitatea de evaluare cea mai bună utilizare se obține urmărind care este cea mai potrivită utilizare pentru un activ.

- Atat evaluarea, cât și apicultura au fost afectate de pandemie. În procesul de evaluare a apărut un grad ridicat de incertitudine, iar stupăritul pastoral este influențat negativ de restricțiile de mișcare.

rotația culturilor agricole de la un an la altul, rapiță, floarea soarelui, grâu, porumb, trifoi etc, pune în mare dificultate activitatea coloniilor de albine atunci când după cultura bogată în nectar și polen urmează o cultură agricolă destul de slabă în aceste substanțe. Pentru a asigura un cules satisfăcător familiilor de albine este absolut necesară practicarea stupăritului pastoral.



Practicarea stupăritului pastoral necesită unele pregătiri. Cea mai importantă pregătire este alegerea zonei agricole care este cultivată cu o cultură agricolă urmărită: rapiță, salcâm, floarea soarelui, apoi obținerea aprobării pentru deplasarea stupinei de la organul de apicultură din localitatea de domiciliu, pregătirea stupilor pentru transport și, în special, pregătirea familiilor de albine. De asemenea, mai este necesară și asigurarea mijloacelor de transport. După finalizarea pregătirilor putem pleca în pastoral. Plecarea se face numai seara, când toate albinele au revenit la stupi.

În cursul anului 2018 am hotărât, împreună cu prietenul meu de stupărit, plecarea către următoarele surse de cules prezentate mai jos:

### **Rapiță - zona localității Zănești județul Neamț**

Am instalat fiecare stupină într-o zonă cultivată cu rapiță pe o suprafață de peste 20 ha, având în latura de est o mică lizieră de salcâm.

Datorita acestei surse bogate de cules am efectuat două extracții de miere la ambele stupine.

### **Salcâm - zona localităților Hanu Conachi, Ivești, județul Galați**

La o săptămână de la instalare, un delegat din partea centrului apicol ne-a invitat să mergem la întrunirea apicultorilor. În poieniță mai erau instalați alți opt apicultori.

Recolta a fost bogată și am efectuat și aici două extracții de miere.

### **Floarea soarelui - zona localității Țândarei, județul Brăila**

Am ajuns la lanul de floarea soarelui, a cărui bogăție ne-a uimit. Am instalat stupinele aproape de drumul pe care am venit și am aflat că mai erau două stupine în zonă. Am efectuat două extracții de miere și ne-am pregătit pentru plecare în zonele împădurite din apropierea localității noastre la culesul de miere de mană.



### **MIEREA DE MANĂ - zona localității Tarcău județul Neamț**

Zona în care am plasat stupii era foarte frumoasă, pitorească, cu munți înalți împodobiți cu pădure de stejar, fag, mesteacăn la poale și, mai departe, cu brazi.

Mierea pe care o obținem în astfel de zone se numește miere de mană și se obține din seva copacilor de la poalele muntelui.

Seva este compusă din substanțe minerale și glucide și reprezintă hrana unor bacterii care trăiesc pe scorța copacilor.

Pentru a obține seva, acestea înțepă coaja, iar din sevă se hrănesc doar cu săruri minerale, lăsând glucidele pe scoarță. Albinele, simțind aceste glucide, le culeg și le aduc în stupi și, prin prelucrare, formează mierea de mană.

Această miere este foarte bună pentru consumul uman, dar pentru albine este dăunătoare, deoarece reține doar glucidele în organismul lor.

Pentru a se proteja, sărurile minerale sunt îndepărtate la zborul de curățenie.

Dacă în lunile de iarnă nu sunt zile calde când albinele pot face zborul de curățenie, se îmbolnăvesc și putem pierde chiar întreaga familie de albine.

